

Дистрибутирани системи за управление на сорс код

Зорница Атанасова Костадинова, 4 курс, КН, фн: 80227,
Искрен Ивов Чернев, 4 курс, КН, фн: 80246

4 февруари 2011 г.

Цел на проекта

Да запознае читателя с историята и развитието на системите за управление на код (SCM). Ще бъдат сравнени централизираните и дистрибутираните системи както на високо ниво - предимства, недостатъци, сфери на приложение - така и на ниско ниво - обща архитектура, представяне на данните, използвани алгоритми и структури от данни. Ще бъде обърнато специално внимание на дистрибутираните системи за управление на код, тъй като те са по-нови като концепция и вече успешно заместват централизираните системи във все повече проекти, най-забележимо тези с отворен код, но също и в големи компании които по исторически причини използват централизирани системи (google, facebook).

Съдържание

1	Увод	3
2	История и развитие на SCM	3
2.1	Ръчно управление	3
2.2	Локално управление	4
2.3	Централизирано управление	4
2.4	Дистрибутирано управление	4
3	Сравнение на архитектурно ниво	5
3.1	Архитектура на централизираните системи	5
3.2	Архитектура на дистрибутираните системи	8
4	Сравнение на функционално ниво	14
4.1	Предимства на централизираните системи	14
4.2	Недостатъци на централизираните системи	14
4.3	Предимства на дистрибутираните системи	14
4.4	Недостатъци на дистрибутираните системи	15
5	Заключение	15

1 Увод

Системите за управление на код (SCM) играят важна роля в процеса на разработване на софтуер. Те съхраняват историята на развитие на файловете като по този начин позволяват на потребителя да прегледа направените промени по различни критерии (времеви период, потребител направил промяната и др.). Правенето на промени по кодовата база също е благоприятствано от факта, че винаги може да се игнорират и състоянието на проекта да бъде върнато към по-старо и стабилно състояние. Историята на развитие на проекта може да бъде използвана и от хора интересувани се от прогреса по проекта (мениджъри, клиенти), с цел създаване на план за по-нататъшно развитие, оценка за свършена работа и други.

Софтуерните проекти обикновено се развиват в няколко направления:

- едно или няколко стабилни направления - използват се от обикновения потребител;
- направление за тестване (beta версия) - използват се от по-напреднали потребители, които искат да получат нововъведенията колкото се може по-скоро, на цената на по-нестабилно изпълнение;
- направление за развитие - използва се от програмистите докато работват най-новите промени по кода.

SCM предоставят възможности за управление на отделните направления, като по този начин може да се разграничи кои версии от историческото развитие се използват от програмисти, тестери и обикновени потребители.

2 История и развитие на SCM

Нуждата от SCM се появява през 60^{те} и 70^{те} години на XX век. През това време се появяват първите по-големи софтуерни проекти и става ясно, че поддържането на историята на развитие на проекта е крайно наложително. Развитие то преминава през няколко периода:

2.1 Ръчно управление

В началото всеки сам е решавал проблема с пазене на история на проект или отделен файл. Нужен е бил механизъм за запамятаване на състоянието на един или няколко файла в един момент, за да може при нужда да се върне старо състояние. Това може да става със запазване на стара версия на файла с различно разширение (например `filename.old.1`, `filename.old.2` и т.н.) или създаване на архив на цяла директория. Тези подходи вършат работа при малки начинания, но имат големия недостатък че изразходват много памет. Ако един файл има дължина 1 Kb, и е бил запазен 20 пъти по време на своето създаване, тогава заеманата памет е приблизително $1000 * 20/2 = 10\text{Kb}$. Това означава, че заеманата памет нараства линейно с нарастването на запазените ревизии. На практика обаче, всяка ревизия се различава с малко от предходната, т.е. заеманата памет теоретично може да бъде пропорционална само на размера на проекта, независимо от броя на ревизиите.

2.2 Локално управление

Първите софтуерни продукти за управление на код са работели на ниво отделен файл. Т.е. те са запазвали историята на един файл независимо от останалите. Това може да бъде постигнато като за всяка нова ревизия бъде запазена разликата с предишната. Първата система, която реализира това е SCCS[1]. Тя използва формата припокриващи се разлики (interleaved deltas) за да запазва различията между версиите на един файл. Системата е била разработвана от Bell Labs и се разпространявала чрез заплащане. RCS[2] е наследник на SCCS и набрала голяма популярност през 80^{те} години, защото била безплатен и развит еквивалент на SCCS. RCS също предоставяла възможност за следене на история на всеки файл по отделно. Освен работната версия на файла се пазел и файл с историята, съдържащ списък с различията еволюирали файла от началното до крайното му състояние.

2.3 Централизирано управление

Системите до момента предоставят възможност за пазене на историята на отделни файлове на компютъра на който са били създадени. Често тази история е трябвало да се споделя между група хора - например екип програмисти. Дистрибутирането на файла с историята между няколко компютъра се оказала не-тривиална задача, особено при наличието на много файлове. Нужна била система, която е в състояние да управлява всички файлове на проекта и да осигури лесен и бърз начин за достъпване на историята на проекта от всеки член на екипа. С тези идеи бил създаден CVS[3] - една от най-известните системи за управление на код, използвана и в момента от немалко проекти. В нея било имплементирано запазването на история за всеки файл, точно както RCS както и централен сървър на който стояла информация за историята на всички файлове. Всеки клиент пазел само една текуща версия на всички файлове и при нужда от други версии се свързвал със сървъра и изтеглял нужната му информация. За да поправи много от проблемите открити с времето в CVS бил създаден Subversion[4]. Subversion има мотото "CVS направен както трябва". Тъй като наистина решавал практически проблеми, налични в CVS, а също бил изключително лесен за използване много проекти използващи CVS преминават на Subversion. При Subversion се запазва идеята за централен сървър, на който стои цялата история на всички файлове като при нужда клиентите изтеглят нужната им информация.

2.4 Дистрибутирано управление

Дистрибутираните системи за управление на код приличат на централизирана система, при която всеки клиент пази пълната история на развитие на проекта. Тъй като всеки клиент държи пълно копие на историята и добавя сам нова история трябва да съществува механизъм за обмяна на промените направени между два клиента. Това означава, че може да се симулира модела на работа на централизираните системи като се избере един централен клиент и всички останали синхронизират с него. На практика се използва както централен клиент, така и синхронизиране на два нецентрални клиента, в зависимост от ситуацията. Най-видните примери за дистрибутирани

системи за управление са Git[5] и Mercurial[6]. Те набират голяма популярност сред опън сорс обществото, защото позволяват по естествен начин да се споделят промени направени от хора, който не се познават предварително и следователно няма как да споделят общ централен сървър.

3 Сравнение на архитектурно ниво

3.1 Архитектура на централизираните системи

3.1.1 Архитектура на CVS

CVS (съкратено от Concurrent Versions System) е една от първите широко достъпни системи за управление на код с клиент-сървър архитектура. Сървърът пази информация за цялата история на всички файлове от проекта, а клиента може да сваля произволна версия от сървъра (check-out), да направи локални промени, след което да качи промените на сървъра (check-in).

Системата е паралелна (concurrent) защото позволява на произволен брой програмисти да работят едновременно—т.е. да правят промени по един и същи проект в едно и също време. Единственото условие е при check-in между последния check-out да няма check-in на друг потребител. Т.е. ако версията свалена от сървъра е най-новата, и не се появи по-нова заради check-in на друг, то качването е успешно. Ако някой друг е създал нова версия междувременно, то останалите трябва първо да свалят новата последна версия, да обединят промените си с нея и да качат след това. В повечето случаи тази операция се извършва автоматично от CVS. Проблем създават само ситуацията при които е редактиран един и същи файл на еднакви места—тогава се налага намесата на програмиста.

Запазване на историята Историята на файловете в CVS repository се запазва за всеки файл по отделно, като се използва RCS формат - т.е. списък с промените довели от началното до крайното състояние. Когато се създава нова версия файловете които са променени увеличават своята версия (т.е. промяната им се записва във файла с историята). Файловете участващи във всяка версия не са групирани по никакъв начин. Това е проблем ако искаме да видим състоянието на проекта във фиксиран момент от миналото—всеки файл пази своята история но информацията за това кои версии на файловете са свързани в ревизиите на целия проект липсва. Това налага ръчното маркиране на ревизии със специални имена, за да може лесно да се възстанови състоянието на всички файлове в определен минал момент.

Връзка със сървъра При качване на промени към сървъра е възможно част от файловете да бъдат обновени, а останалите не—ако например има проблеми с интернетa. Това създава проблеми, защото в проект с по-голяма продължителност със сигурност ще се случи, а поправянето става на ръка от администратора.

3.1.2 Архитектура на Subversion

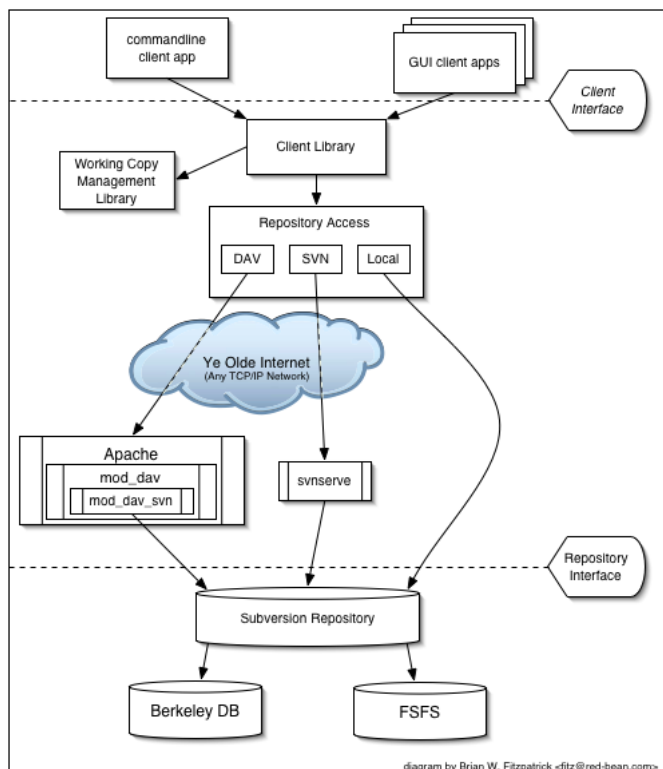
Apache Subversion (или само SVN по името на командата `svn`) е система за контрол на версиите създадена с цел да бъде силно подобна на CVS, поправяйки грешките и имплементирайки някои липсващи нейни функционалности. Използва се широко в средите почитащи отворения код. Сред примерите са Apache Software Foundation, FreeBSD, GCC, Django, Ruby, Tigris.org, PHP, Python и MediaWiki. Google Code и SourceForge предоставят Subversion хостинг за проекти с отворен код.

Функционалности, които го правят предпочитан пред CVS:

- **Атомарни commit-и** - В смисъла на транзакциите. Или цялото множество от промени се регистрира, или абсолютно нищо.
- **Пълна история** на преименовани, копирани или преместени файлове и директории.
- **Метаданни** - Може да се съхранява информация за файлове и директории под формата на двойки ключ - стойност.
- **Двоични файлове** - Съхранението им е ефективно, като от ревизия до ревизия се пази само `binary-diff`.
- **Branching** е евтина операция независеща от размера на файловете. Механизмът е подобен на хард-линковете в UNIX.
- **Обмен на малко информация** - Протоколът между клиента и сървъра изпраща само `diff`'ове на файловете в двете посоки.
- **Резултатите** са удобни за парсене. Има възможност за получаване на лог във вид на XML.
- **Конфликти** - За да се избегне необходимостта от разрешаване на конфликти, файловете могат да се заключват. Така програмистът си запазва ексклузивното право само той да ги редактира (`reserved checkout`).
- **Интеграция** - SVN е написан на C, но поддържа интеграция също със C#, PHP, Python, Perl, Ruby и Java.

Архитектура Моделът е клиент-сървър, дизайнът на библиотеките е слоест.

3.1 Архитектура на централната система

В долната част на схемата се намира SVN repository-то което съдържа всички данни, които са регистрирани за контрол на версиите. В горната част е представена клиентската програма която управлява локалните копия на тези данни (наречени работни копия). Помежду им са множество маршрути през различни слоеве за достъп до repository. Някои от тях минават през мрежата и през сървъри, които от своя страна достъпват repo-то. Други заобикалят мрежата и директно достъпват repository-то.

Видове хранилища

- Berkeley DB
- FSFS - Предпочитаният метод за съхранение на данните, тъй като работи по-бързо и заема по-малко място на диска.

Достъп до хранилищата

- Местна или мрежова файлова система - Използва протокола `file:///path`.
- WebDAV / Delta-V - Чрез модула `mod_dav_svn` за Apache. Протоколът е `http(s)`.
- Специализиран svn протокол - Предава обикновен текст (`svn://host/path`) или криптиран през `ssh` (`svn+ssh://host/path`).

Клиенти

- В командния ред
 - Subversion предоставя собствен клиент за командния ред.
- В мениджъра на прозорците
 - TortoiseSVN е разширение на Windows shell което информира за състоянието на файловете в revision системата като модифицира иконите в Windows Explorer.
 - SmartSVN работи на подобен принцип.
- Интегрирани в средата за разработване на код
 - AnkhSVN е предвидена за ползване с Microsoft Visual Studio.
 - Subclipse, Subversive работят заедно с Eclipse.
 - Xcode е редактор, включен в Mac OS X 10.5 (Leopard), поддържащ SVN.
- Уеб-базирани
 - Trac - вдъхновена е от CVSTrac и първоначално е наречена “svntrac” заради интеграцията си със Subversion.

Слоеве

Файлова система — Това е най-ниското ниво на което се съхраняват потребителските данни.

Хранилище - Контролира скриптовете които изпълняват действията по контрол на версиите. Тези два слоя заедно съставляват интерфейса на файловата система.

`mod_dav_svn` - Осигурява WebDAV / Delta-V достъп чрез Apache 2.

Достъп до хранилището - Този слой контролира както местния така и отдалечения достъп. На това ниво към хранилищата се обръщаме чрез URL:

- **местен достъп:** `file:///path/`
- **WebDAV:** `http://host/path/`; `https://host/path/`
- **протокол SVN:** `svn://host/path/`; `svn+ssh://host/path/`

Клиент, Работно копие на проекта - Най-високото ниво абстрахира достъпа до хранилището и предоставя интерфейс за общи клиентски задачи като автентикация на потребители и сравнение на версии.

3.2 Архитектура на дистрибутираните системи**3.2.1 Архитектура на Mercurial**

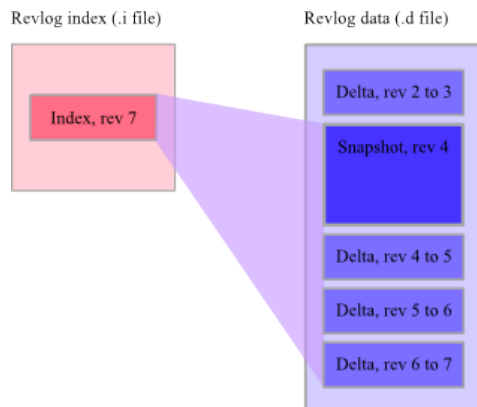
Обща информация Mercurial е многоплатформена, дистрибутирана система за управление на код. Тя е имплементирана главно на Python, но съдържа алгоритъм за двоично запазване на разликите разработен на C. Mercurial работи на всички основни операционни системи: Windows, Unix-like—Linux, OS X, *BSD. При разработването на Mercurial основни цели са били:

- производителност
- скалируемост
- децентрализация
- пълна дистрибутираност
- с адекватно обработване на текстови и двоични файлове
- развити средства за разклоняване и сливане
- концептуално проста

Основни концепции

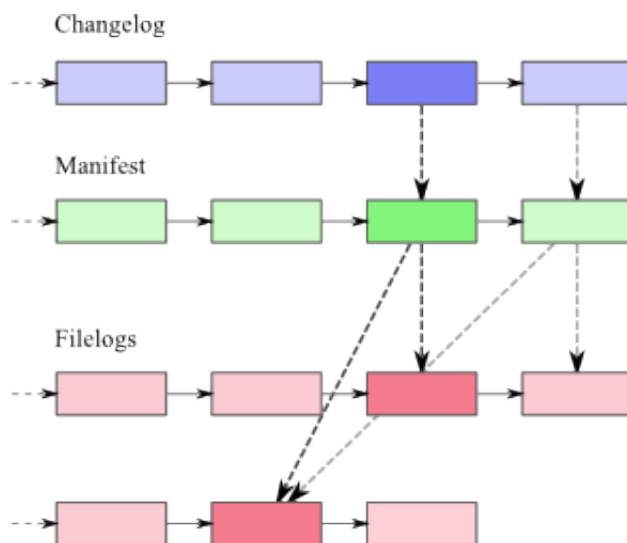
revlog Mercurial пази историята на всеки файл в **revlog** файлове—един индекс, и един за данни. Във файла с данни са записани последователни разлики, или целия файл като се преценява какъв обем данни ще са необходими, за да се възстанови ревизията при нужда—както видео кодерите запазват цял фрейм, последван от няколко разлики с предишния фрейм. Данните се компресират, ако компресирания вариант е по-малък от оригинала. В индекс файла са записани местата във файла с данни в който започва описанието на всяка нова версия (било то разлика с предходната или целия файл), заедно с мета данни.

Всяка ревизия на всеки файл има уникален идентификатор наречен **nodeid**. Той се получава като се сметне SHA1[9] сумата на файла, слепен с **nodeid**-то на предишната версия на файла. Това гарантира, че всеки файл в процеса на своето създаване ще получава винаги различни **nodeid** за различните си версии, даже съдържанието на файла да е напълно еднакво.

manifest Информацията за това кои версии на всеки файл участват във всяка отделна ревизия на проекта се запазва в manifest файл. Една и съща версия на файл може да участва в няколко последователни версии на manifest-a, ако файла не е бил променен в тези ревизии на проекта. Информацията се пази в двоичен формат и представлява `nodeid` на версията на файла заедно с пълното му име. Тъй като manifest-a е файл, който се променя с времето различните му ревизии се пазят в revlog—т.е. точно както се пазят промените в нормалните файлове. Това е удачно, тъй като големи части от manifest файла сочат към едни и същи версии на файловете, защото сравнително малко файлове биват променени при всяка нова версия на целия проект. Така последователните ревизии на манифеста се различават с малко, което значително намалява необходимата памет за запазване на всички версии.

changelog Информацията за самите ревизии на проекта се съхраняват в changelog. Информацията включва дата, потребител направил ревизията, предишна ревизия (ревизии в случай на сливане), списък с променените файлове и `nodeid` на manifest файла, съдържащ информация за файловете версии на тази ревизия. changelog файла също се пази в revlog формат.

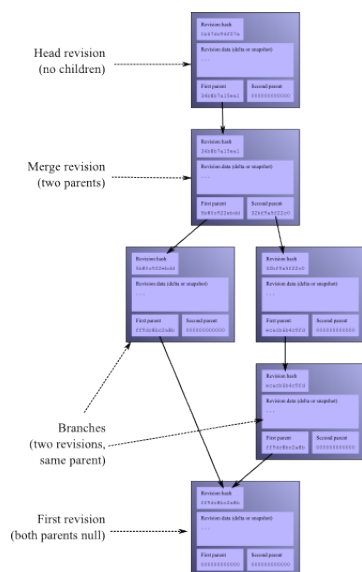
dirstate Състоянието на текущата директория се пази в dirstate. То се използва при записване на промените при създаване на нова ревизия. Пази се кога за последно Mercurial е променял всеки файл и колко е бил размера на файла в този момент. Когато потребителя се интересува от състоянието на работната директория (посредством `hg status`) Mercurial проверява последното време на промяна на всеки файл в проекта и го сравнява с информацията в dirstate. Ако съвпада, тогава се приема, че файла не е бил променен. Ако не съвпада се гледа текущия размер на файла. Ако размера е различен—то файла е бил променен, само в противен случай се налага сравняване на целия файл с последната ревизия запазена от Mercurial.

Начин на работа Когато се наложи да се разгледа състоянието на проекта в определена (вероятно минала) ревизия—например с командата `hg update` се случват следните неща:

1. прочита се индекс файла на changelog и се намира мястото в data файла където стои информация за дадената ревизия на changelog-a
2. възстановява се желаната ревизия от changelog data файла—това включва акумулирането на няколко разлики върху пълна версия—всички взети от data файла
3. прочита се nodeid на manifest-a от changelog за съответната версия
4. възстановява се manifest-a със съответното nodeid—пак чрез използване на index и data файловете му
5. от manifest-a се взима информация за nodeid на всички файлове участвали в проекта за фиксираната версия
6. от index и data файловете за всеки файл посредством nodeid се възстановяват и самите файлове и се записват в текущата работна директория

Разклонения и сливания Основна разлика между дистрибутираните и централизираните системи е лекотата с която дистрибутираните се справят с разклоненията и сливанията в проекта. При централизираните системи всяка ревизия на проект има точно една предишна—което означава, че проекта се развива праволинейно. При дистрибутираните системи е често срещано много хора едновременно да работят върху една и съща начална ревизия (това е разклонение). Това означава, че всички техни промени няма да включват промените на всички останали. Това се случва често и следователно е нужен механизъм по който да бъдат обединени различните промени, за да се получи версия на проекта, в която всички промени са извършени (това е сливане).

В Mercurial всяка ревизия на проекта може да има един или два предшественика. Само един предшественик означава, че върху някаква ревизия са направени промени и така се е образувала нова ревизия (повечето ревизии в един стандартен проект са точно такива). При наличие на ревизии с по един предшественик е възможно дървото на ревизиите да се разклони—ако две промени са базирани на една и съща начална ревизия. За да се слеят две ревизии, които споделят обща бащина ревизия се използва нова ревизия с два предшественика. На базата на графа на ревизиите Mercurial успява да слее повечето файлове без нужда от човешка намеса, защото има възможността да види какви промени са правени по пътя на първия предшественик, и какви промени са правени по пътя на втория предшественик до най-близката обща ревизия. Ако промените са по непресичащи се части от файла може да бъде направено автоматично сливане. Ако промените засягат едни и същи части на един файл—например по едната верига е изтрят даден ред, а в другата е модифициран се налага потребителя да редактира файла на ръка.

3.2.2 Архитектура на Git

Git is a distributed revision control system with an emphasis on speed. Git was initially designed and developed by Linus Torvalds for Linux kernel development. Every Git working directory is a full-fledged repository with complete history and full revision tracking capabilities, not dependent on network access or a central server. a distributed system that he could use like BitKeeper design criteria: Take CVS as an example of what not to do; if in doubt, make the exact opposite decision. To quote Torvalds, speaking somewhat tongue-in-cheek: "For the first 10 years of kernel maintenance, we literally used tarballs and patches, which is a much superior source control management system than CVS is, but I did end up using CVS for 7 years at a commercial company [Transmeta[9]] and I hate it with a passion. When I say I hate CVS with a passion, I have to also say that if there are any SVN (Subversion) users in the audience, you might want to leave. Because my hatred of CVS has meant that I see Subversion as being the most pointless project ever started. The slogan of Subversion for a while was "CVS done right or something like that, and if you start with that kind of slogan, there's nowhere you can go. There is no way to do CVS right." [10] Support a distributed, BitKeeper-like workflow "BitKeeper was not only the first source control system that I ever felt was worth using at all, it was also the source control system that taught me why there's a point to them, and how you actually can do things. So Git in many ways, even though from a technical angle it is very very different from BitKeeper (which was another design goal, because I wanted to make it clear that it wasn't a BitKeeper clone), a lot of the flows we use with Git come directly from the flows we learned from BitKeeper." [10] Very strong safeguards against corruption, either accidental or malicious [10][11] Very high performance

Дизайн Вдъхновен от BitKeeper и Monotone, Git бил предвиден за енджин за система за контрол на версиите на ниско ниво. Над него други шели да надграждат front-end. Проектът обаче се развил дотолкова, че е напълно функционален и за директна употреба. Създателят на Git, Линус Торвалдс има широки познания върху работата на файловите системи и опит с поддръжката на голям разпределен проект какъвто е операционната система Линукс. Това предопределя следните решения:

- Разпределена разработка — Git предоставя на всеки разработчик местно копие на цялата база.
- Ефективност при работа с големи проекти —
- Сериозна поддръжка при не-линейна разработка —
- Съвместимост с протоколи и системи —
- Стратегиите за сливане са лесно заменими —
- Криптографска автентикация на историята —
- Модулен дизайн —

Strong support for non-linear development Git supports rapid branching and merging, and includes specific tools for visualizing and navigating a non-linear development history. A core assumption in Git is that a change will be merged more often than it is written, as it is passed around various reviewers. Distributed development Like Darcs, BitKeeper, Mercurial, SVK, Bazaar and Monotone, Git gives each developer a local copy of the entire development history, and changes are copied from one such repository to another. These changes are imported as additional development branches, and can be merged in the same way as a locally developed branch. Compatibility with existing systems/protocols Repositories can be published via HTTP, FTP, rsync, or a Git protocol over either a plain socket or ssh. Git also has a CVS server emulation, which enables the use of existing CVS clients and IDE plugins to access Git repositories. Subversion and svk repositories can be used directly with git-svn. Efficient handling of large projects Torvalds has described Git as being very fast and scalable,[23] and performance tests done by Mozilla showed it was an order of magnitude faster than some revision control systems, and fetching revision history from a locally stored repository can be two orders of magnitude faster than fetching it from the remote server.[24][25] In particular, Git does not get slower as the project history grows larger.[26] Cryptographic authentication of history The Git history is stored in such a way that the name of a particular revision (a "commit" in Git terms) depends upon the complete development history leading up to that commit. Once it is published, it is not possible to change the old versions without it being noticed. The structure is similar to a hash tree, but with additional data at the nodes as well as the leaves.[27] (Mercurial and Monotone also have this property.) Toolkit-based design Git was designed as a set of programs written in C, and a number of shell scripts that provide wrappers around those programs.[28] Although most of those scripts have been rewritten in C as part of an ongoing effort to port it to Microsoft Windows[citation needed], the design remains, and it is easy to chain the components together.[29] Pluggable

merge strategies As part of its toolkit design, Git has a well-defined model of an incomplete merge, and it has multiple algorithms for completing it, culminating in telling the user that it is unable to complete the merge automatically and manual editing is required. Garbage accumulates unless collected Aborting operations or backing out changes will leave useless dangling objects in the database. These are generally a small fraction of the continuously growing history of wanted objects, but space may be reclaimed using `git gc --prune`. [30] Periodic explicit object packing Git stores each newly created object as a separate file. Although individually compressed, this takes a great deal of space and is inefficient. This is solved by the use of "packs" that store a large number of objects in a single file (or network byte stream), delta-compressed among themselves. Packs are compressed using the heuristic that files with the same name are probably similar, but do not depend on it for correctness. Newly created objects (newly added history) are still stored singly, and periodic repacking is required to maintain space efficiency. Git does periodic repacking automatically but manual repacking is also possible with the `git gc` command.

4 Сравнение на функционално ниво

4.1 Предимства на централизираните системи

4.2 Недостатъци на централизираните системи

4.3 Предимства на дистрибутираните системи

- Позволяват ефективна работа дори когато потребителите не са свързани в мрежа.
- Включването в проект е лесно - не изисква позволение за писане от привилегировани потребители.
- Използването за лични проекти е лесно и удобно. Подходящо за началните фази на проект, когато потребителите все още нямат нищо готово за публикуване.
- Не се създава единична централизирана контролираща система, която да създаде проблем в случай на срив. Всяко работно копие на базата може да служи за отдалечен backup на базата и историята на промените ѝ, намаляващо риска от загуба на данни.
- Все пак се позволява централизиран контрол когато е необходимо да се издаде официална версия на проекта.
- Повечето операции са много по-бързи отколкото в централизираните системи, тъй като не използват мрежата.

Отворени системи Дистрибутираните VCS са подходящи за използване от отворени системи заради:

- независимите разклонения
- лесното сливане на отдалечените хранилища

При отворените системи:

- Всяко разклонение практически се имплементира като работно копие. Сливанията се извършват чрез размяна на patch-ове между отделните разклонения.
- Програмистите имат по-голяма готовност да създават нови версии на проекта когато е необходимо. Всъщност работното копие на хранилището само по себе си е потенциална нова версия. Вслучай, че неразбирателствата се изгледят сливането на кода в едно е лесно.
- Възможно е да се вземат само отделни промени (cherry-picking) селектирани от различни потребители.
- Не е задължително да съществува оригинално, отправно и единствено вярно копие на базата с код. Вместо това съществуват множество работни копия. В този смисъл е лесно да се създадат и множество “централни” хранилища.
- Код от отделните хранилища се слива на базата на т.нар. “мрежа на доверието” (web of trust). Исторически е доказано, че това подобрява качеството на кода.

4.4 Недостатъци на дистрибутираните системи

- Първоначалното клониране на хранилището на локалната машина е по-бавно в сравнение с централизираните системи, тъй като се копират всички разклонения с цялата им история.
- Липсват механизми за заключване, каквито традиционно са част от централизираните системи. Това е важно при двоични файлове, които не подлежат на сливане, например изображения.

5 Заключение

Литература

- [1] <http://sccs.berlios.de/>
- [2] <http://www.gnu.org/software/rcs/>
- [3] <http://savannah.nongnu.org/projects/cvs>
- [4] <http://subversion.apache.org/>
- [5] <http://git-scm.com/>
- [6] <http://mercurial.selenic.com/>
- [7] <http://mercurial.selenic.com/wiki/Design>
- [8] <http://mercurial.selenic.com/wiki/Design>
- [9] <http://en.wikipedia.org/wiki/SHA-1>
- [10] <http://ftp.newartisans.com/pub/git.from.bottom.up.pdf>